

בראשית הריונה (מימין) היתה לילי שרון

משוכנעת כי הסיכון שקיבלה על עצמה

נושא פרי. אך לפתע חשה ברע...

נית שבאה ממול. היא נהרגה במקום. לילי עברה להתגורר בצהלה, בבית שבו היה לה עוד קודם לכן חדר. היא היתה צריכה לטפל בגור ובאריק. תוך שנה הפכה הערצת האחות לגיסי-הגיבור לאהבת גבר ואשה. אריק וילי נישאו. לילי קבעה כבר מתחילת נישואיה עם אריק את סיגנון היחסים ביניהם, המורכב משתי מערכות: ההערצה ללא-גבול ש"ר חשה לאריק עוד כשהיתה ייסתו, והר אהבה שהיא רוחשת לו מאז נישואיה. היא ליוותה אותו לכל מקום, טיפלה בו, פיגקה אותו. בראיון לעיתון אמרה פעם: "אני משתדלת להיות גיישה בנוכח מע"רבי. אצלי כל דבר חוץ מאריק הוא דבר שולי. לא שאריק דורש זאת. יכול להיות שאילו הייתי נשואה למישהו אחר, הייתי שונה. אני משלימה את אריק. אני נמי צאת איתו בכל רגע שהוא צריך אותי, ואינני נמצאת כשלא צריך. כשאתו של אריק, את רוצה להיות הגיישה שלו." בינתיים נולדו עומרי וגילעד. מישפת שרון החלה להתאושש מהמכה שניתחה עליה עם מותה של האחות והרעיה.

ערב ראש-השנה 1969 היתה לילי מחוייבת לבית. גור, הילד שבו היא השקיעה אהבה כה רבה, שיחק יחד עם ילד אחר, שגר בשכנות לבית הרושנים בצהלה, בכלי נשק עתיקים שהיו בבית.

לפתע נשמע קול-נפץ וגור נפל מתבור סס בדמו. אריק, שהיה באותה שעה בבית, נזעק. כעבור כמה דקות צילצל הטלפון. לילי טילפנה להודיע שהיא תאחר קצת.

אמיתית, בידעה מראש כי לא תלד אלא ולד מת. היא עמדה במיכתן זה באומץ-לב. היא חיות מספרות שלפני שאיבדה את הכ"ר תה בהרדמה, עוד הספיקה להפליט הב"ר טחה לרופא: "ניפגש בלידה הבאה!" כה מנוי וגמור עם לילי שרון לנסות שוב.

"עברנו ביחד דברים חמורים יותר בחיינו", אמרה לילי, כאשר יצאה ביום ב' השבוע מבית-החולים.

המכה

הראשונה

ל ידי הכירה את אריק כשהיתה בת 14. אריק היה אז סטודנט בירושלים, ושם הכיר את אחותה של לילי, מרגלית, ונשא אותה לאשה. מרגלית היתה אחות פסיכיאטרית בעלת אישיות כובשת. היא לא נהגה להתבלט. היא היתה אשת-מיסחה, ואהבה את הערבים שאותם היתה מבלה בבית יחד עם אריק ואחותה, לילי.

הילדה בת ה-14 העריצה את הגיס הניבור, ואהבה לבלות עד כמה שיותר שעות בבית אחותה בצהלה. לא אחת אפשר היה לראות את מרגלית ואריק יוצאים למופע-בידור או לארוחת-ערב במסעדה, ועימם לילי הצעירה.

כשנולד לאריק בנו בכורו, גור, היתה לילי מאושרת. במשך השנים התפתחו יחסים קרובים בין גור ובין דודתו הצ-

סוכנו שני תלום

ואז קיבלה את ההודעה על האסון. לילי מיהרה לבית-החולים: "כל הדרך התפ"ר ללתי. האמנתי והתפללתי. היום אני כבר לא מאמינה בתפילות." מאז מותו של גור, עולה לילי מדי שנה לקיברו, ומכסה אותו בפרחים.

כשפרצה מילחמת יום-הכיפורים הוזעק אריק מהחווה, שאליה עברה מישפחת שרון. שבועות אחדים קודם לכן התפר"ר סמה לילי בהצהרה הפוליטית הראשונה שלה. היה זה אחרי שנכשלו נסיונותיו של אריק לזכות בתפקיד הרמטכ"ל. לילי הצהירה אז: "הצבא הפסיד שלא נתן לאריק להיות רמטכ"ל. המדינה צריכה שלושה אריקים. אחד לצבא, אחד לפ"ר ליטיקה ואחד לבית. בשבילי ובשביל הילדים."

כשפרצה המלחמה עלתה לילי על קבר אחותה מרגלית, וביקשה ממנה לשמור על אריק. אולם גם לילי עצמה עשתה כל שיכלה כדי לשמור עליו. בימי הקרב בות ואחריהם היא השתדלה להגיע עד כמה שיותר לאריק. פקודיו של מי שהיה אז "אריק מלך ישראל" טוענים שהתרומה המוראלית שלה לאריק בימים קשים אלה לא תסולא בפז.

מאז היתה לילי חלק מאריק בכל אשר הלך. היא ליוותה אותו לכל המסעות, לכל הפגישות, גם לפגישות הנחשבות כחשי איות, לכל הסיוורים, תוך כדי שהיא מקפידה לא לפגוע בבית, בעומרי ובגילעד. כל אותה עת חלמו אריק וילי על עוד ילד. "רצינו שתהיה לנו בת", סיפרה לילי למעטים שידעו את הסוד הגדול של הריונה. עד לפני שלוש שנים עשתה לילי נסיונות רבים להיכנס להריון, ללא הצלחה. אז החליטו היא ואריק לוותר על החלום. אולם שלוש שנים אחרי-כך, ללא כל הנסיונות, עשה הטבע את שלו, וילי גילתה שהיא בהריון.

בשבוע שעבר נמוג חלום הבת של אריק וילי שרון — לפי שעה.

בחודש השני: ידידות מנשקות את רילי

עירה. לילי היתה מבלה שעות ליד ערי-סתו, ואחרי-כך ליד מיטתו של הילד. כשהיתה לילי בת 23, נחת עליה ועל אריק אסון משותף. מרגלית היתה בדרך-לירושלים במכוניתה הקטנה. היא סטתה ממסלול הנסיעה והתנגשה חזיתית במכו-

רון במכה אכזרית אחת. הסתבר כי העובר מת. לא היתה לרופאים ברירה אלא להביא להפלה. היתה זאת פעולה טראגית. לילי שרון נאלצה לעבור, במשך 12 שעות, את כל היסורים והמכאובים של לידה

ל משך ארבעה חודשים שררה השימחה בביתו של אריק שרון. רק מעטים ידעו את הסוד: לילי, אשתו, היתה בהריון.

לגבי אשה שבנה הבכור (עומרי), הוא בן 17, ובנה הצעיר (גילעד) בן 14. היתה זאת החלטה נועזת. אבל לילי היתה מוכנה לכל. היה מנוי וגמור עימה ללדת שוב ושוב — "עד היום האחרון", כפי שהתבטאה באוזני אחת מהברותיה.

אריק רצה אף הוא בילד. היה נדמה לו שהבית הגדול בחוות-השיקמים, ליד רוחמה, הוא ריק מדי. הוא וילי מרבים לנסוע בעולם ובארץ. שני הבנים גדלו, ויפרחו עוד מעט מהקן. ילד חדש ימלא את הבית בחיים ויביא לכך שלא יהיה ריק לעולם.

לילי הכירה, כמובן, בסיכון. משום-כך גם התנגדה לפירסום הדברים, והשביעה את ידידיה שלא לגלות את דבר ההריון. היא לא היתה בטוחה שתוכל לשמור על ההריון, ואולי חשש מפני עין-הרע.

בשלושת החודשים הראשונים היתה בשמירת הריון, ולא זוהו מביתה. אך כא"ר שר. העידו כל הסימנים שזהו הריון נור"ר מלי, ושאינן סיבוכים, העזה בשבועות האחרונים לצאת מן הבית ולנסוע הע"ר. רה. אך היא לא ליוותה את בעלה, כד"ר כה. במסעותיו — לא לארצות-הברית ולא למצרים, להלוויית אנוור אל-סאדאת.

"ניפגש בלידה

הבאה!"

ה שבוע חשה לילי ברע. היה נדמה לה, תחילה, שזהו קילקול קיבה. היא אושפזה בבית-החולים שיבא בתל-השימר. כאשר נערכו לה בדיקות אולטרה-סאונד, הקובעות באמצעות הקרנה את מצב העובר, נגזו החלום של מישפחת